

Γιά τό μήνα **ΟΚΤΩΒΡΙΟ 2025** προγραμματίστηκαν:

1/10/2025 ΤΕΤ.	-----	Άγιασμός	7 π.μ.
2/10/2025 ΠΕΜ.	-----	Ιερ. Ευχέλαιο	5.30 μ.μ.
5/10/2025 ΚΥΡ.	Μάρτ. Χαρίτινης – Όσιας Μεθοδίας έν Κιμώλω	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
12/10/2025 ΚΥΡ.	Θεοφ. Πατέρων τής 2' Οικομ. Συνόδου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.

18^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστόλου & Ευαγγελιστού Λουκά τοῦ Ιατροῦ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ καί 60^η Ἐπέτειος καθαγιασμοῦ τοῦ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

17/10/2025	ΠΑΡ	Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός	18:00
17/10/2025	ΠΑΡ	Ιερ. Ευχέλαιον Θεία Λειτουργία	22:00
18/10/2025	ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία	07:30
18/10/2025	ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Ἑσπερινός Περιφορά Ιερ. Παράκληση	17:00
19/10/2025	ΚΥΡΙΑΚΗ	Θεία Λειτουργία	07:30
19/10/2025	ΚΥΡΙΑΚΗ	Ιερ. Παράκληση	17:00

Στη συνέχεια **ΟΜΙΛΙΑ** (π. Σπυρίδωνος Σκούρτη) μέ **Θέμα**

Εθελοντισμός - Εθελοντισμός στην Εκκλησία - Εθελοντική Διακονία Ασθενών

26/10/2025 ΚΥΡ.	Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
28/10/2025 ΤΡ.	Φωτοφ. Σκέπης Ὑπεραγίας ΘΕΟΤΟΚΟΥ	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.

ΙΕΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Ἐξομολόγηση γίνεται: Μόνο κάθε **Τετάρτη** ἀπόγ. 16:00-20:00 & **Πέμπτη** 10:00-14:00

«Σημειώσεις»

(I) Συχνά στο παρεκκλήσι μας τελούνται αρτυνίες, Θεία Λειτουργία ακολουθίες & άλλες εκδηλώσεις οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στο μηνιαίο προγραμματισμό μας. Όσοι επιθυμείτε να ενημερώνεστε γι αυτές με SMS, παρακαλούμε **ζητήστε το με sms στο τηλ. 6934603304**.

(II) Ἑσπερινός τελείται στις 18:00 μόνο τις παραμονές (παραγαύμενα ἀνάγευμα) κάθε λειτουργίας

Κυριακή Προσευχή (τὸ "Πάτερ ἡμῶν")

Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ προηγούμενου

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον

Κατὰ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολιτεία, τὸ ἥθος, ὁ Κύριος ἐπιτάσσει νὰ ζητοῦμε ἀγγελικὴ διαγωγή καὶ νὰ ἐκπληρώνουμε ὅτι οἱ ἄγγελοι ἐκπληρώνουν. Ἐπειδὴ ὁμως ἐμεῖς ὡς ἄνθρωποι φέρουμε σάρκα, μᾶς

εδίδασκε νὰ ζητοῦμε καὶ τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὸ σῶμα. Νὰ μὴ ζητοῦμε τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν τρυφή, ἀλλὰ τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον (δηλαδὴ τὰ βασικὰ καὶ ἀπαραίτητα), καὶ μάλιστα “σήμερον”, χωρὶς ἀγωνιώδη μέριμνα, “ὥστε μὴ περαιτέρω συντρίβειν ἑαυτοὺς τῇ φροντίδι τῆς ἐπιούσης ἡμέρας”¹⁶. Μὲ τὸ αἷμα αὐτὸ ζητοῦμε, κατὰ τοὺς ἀγίους Πατέρας, ὄχι μόνο τὸν ὑλικὸ ἄρτο, ἀλλὰ κυρίως τὸν πνευματικὸ Ἄρτο, ποὺ εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ Χριστὸς προσφέρεται σὲ μᾶς μὲ τὸ λόγο Του καὶ μὲ τὸ Σῶμα καὶ μὲ τὸ Αἷμα Του. Σὲ κάθε Θεία Λειτουργία γίνεται αὕτῃ ἡ προσφορά.

Στὸ πρῶτο μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας, τὸ διδακτικὸ, προσφέρεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς στίχους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στὰ Ἀντίφωνα καὶ στὴ συνέχεια μὲ τὸ Ἀποστολικὸ καὶ τὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Στὸν Ἅγιον Ὅρος ψάλλονται καὶ οἱ μακαρισμοί.

Στὸ δεῦτερο μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας μετέχουμε στὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ καὶ κοινωνοῦμε τὸ σταυρωθὲν καὶ ἀναστὰν Σῶμα Του. Γι’ αὐτὸ καὶ πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας ἀπαγγέλλουμε τὴν Προσευχὴ αὕτῃ, ἀφοῦ προηγηθῇ ἡ ἐκφώνησις “καὶ καταξῶσον ἡμᾶς, Δέσποτα, μετὰ παρρησίας ἀκατακρίτως τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι Σὲ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν Πατέρα, καὶ λένειν”.

Ἔτσι ἡ προσευχὴ αὕτῃ συνδέεται ἅμεσα μὲ τὴν Θεία Εὐχαριστία καὶ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν εὐχαριστιακὴ χρῆσι τοῦ κόσμου. Ζητώντας ἀπὸ τὸν Θεὸ τὰ ἀγαθὰ, τὸν ἀναγνωρίζουμε ὡς τὸν μόνο χορηγὸ κάθε καλοῦ, καὶ ὅλα τὰ ὄωρα τῆς ζωῆς τὰ ἀναγνωρίζουμε ὡς δικὰ Του ὄωρα.

Αὐτὸ μᾶς βοηθεῖ νὰ ἔχουμε ταπείνωσι, εὐγνωμοσύνη καὶ εὐχαριστία πρὸς τὸν Θεό. “Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ”, “Ἄξιον καὶ δίκαιον”, “Ὑπὲρ τούτων ἀπάντων εὐχαριστοῦμέν σοι... τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν εὐεργεσιῶν τῶν εἰς ἡμᾶς γεγεννημένων... ὧν ἴσμεν καὶ ὧν οὐκ ἴσμεν”.

Μᾶς βοηθεῖ ἀκόμη νὰ ἀντηπροσφέρουμε στὸν Θεὸ τὰ ὄωρα Του: “Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα”.

Τώρα μπορούμε νὰ τηροῦμε τὴν σωστὴ στάσι ἀπέναντι τῶν δώρων τοῦ Θεοῦ, ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, ποὺ ἐπειδὴ εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ δὲν πρέπει νὰ τὰ περιφρονοῦμε ἢ νὰ τὰ ἀτιμάζουμε ἢ νὰ τὰ ἐκμεταλλευώμεθα. Ἔτσι μπορούμε νὰ κάνουμε τὴν σωστὴ εὐχαριστιακὴ χρῆσι τοῦ κόσμου ἀποφεύγοντας τὴν πνευματικῶς καταστροφικὴ κατάχρησι ἢ παράχρησι. Ἄν εἴχαμε υἱοθετήσῃ τὸν εὐχαριστιακὸ τρόπο ζωῆς, θὰ σεβώμαστέ τὴν κτίσι ποὺ μᾶς περιβάλλει καὶ δὲν θὰ εἴχαμε φθάσῃ στὴν σημερινὴ φοβερὴ οἰκολογικὴ καταστροφή.

Ἄς προσέξουμε καὶ τοῦτο. Ὁ σύγχρονος καταναλωτικὸς τρόπος ζωῆς ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεσι μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Δὲν εἶναι εὐχαριστιακός, ἀλλὰ ἀχαριστιακός. Δὲν εἶναι φιλάδελφος, ἀλλὰ ἐγωιστικὸς καὶ ἀτομικιστικὸς. Δὲν ἀγαπᾷ τὴν λιτότητα, τὸν ἐπιούσιο, ἀλλὰ ἐπιδιώκει τὴν ἀλόγιστη σπατάλη καὶ πολυτέλεια. Ὅλοι ὁμως γνωρίζουμε ὅτι ἡ

ὕπερκαταναλωτικῇ κοινωνίᾳ μας τελικὰ γίνεται ὁ τάφος μας καὶ ἡ αἰτία πολλῶν ἀδικιῶν καὶ κοινωνικῶν κακῶν.

Εἶναι ἀκόμη ἀξιοπρόσεκτο ὅτι δὲν ζητοῦμε τὸν ἄρτο τὸν ἐπιούσιο μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα αἰτήματα, ἀλλὰ γιὰ ὅλους μας. Δὲν μπορείς νὰ ξεχάσεις τοὺς ἀδελφούς σου, ὅταν ζητᾷς ἀπὸ τὸν Θεὸ τὰ ὕλικά καὶ πνευματικὰ ἀγαθὰ.

Στὸ “ἡμῶν” καὶ στὸ “ἡμῖν” τοῦ αἰτήματος αὐτοῦ βασιζέται ἡ ὀρθόδοξος κοινωνιολογία, φιlanθρωπία καὶ φιλαδελφία. Μᾶς θυμίζει τὸν πολλαπλασιασμό ἀπὸ τὸν Κύριο τῶν πέντε ἄρτων καὶ τῶν δύο ἰχθύων σπῆν ἔρημο γιὰ νὰ χορτάσῃ ὅλος ὁ λαός. Ὅπως καὶ τὴν κοινοκτημοσύνη τῶν πρῶτων χριστιανῶν τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῶν συγχρόνων μοναστικῶν κοινοβίων.

Ἐδῶ ἀκόμη βασιζέται καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἱεραποστολή. Πῶς μπορούμε νὰ μὴ πονέσουμε καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴν μετάδοσι τοῦ οὐρανίου Ἄρτου σ’ αὐτοὺς ποὺ λιμοκτονοῦν πνευματικὰ;

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὥς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ζῇ ἐγωκεντρικά, δὲν μπορεί νὰ συγχωρήσῃ τὸν συνάνθρωπό του. Ὁ θιγόμενος ἐγωισμός του δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει. Ὅταν ὁμῶς ἀποφασίσῃ διὰ τῆς μετανοίας νὰ ζήσει θεοκεντρικά, τότε συγχωρεῖ ὅσους τὸν ἐστενοχώρησαν, ἀδίκησαν καὶ ἐβλάψαν.

Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν μνησικακία θέλει ἀγώνα, γιατί ὁ ἐγωισμός δυναστεύει τὸν ἔσω ἄνθρωπο. Γι’ αὐτὸ ὁ Κύριός μας ἐδίδαξε νὰ ζητοῦμε τὴν συγχώρησίν μας ἀπὸ τὸν Θεό, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι καὶ ἐμεῖς θὰ συγχωροῦμε τοὺς πταίοντας σὲ μᾶς.

Θὰ μπορούσε, λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, νὰ μᾶς συγχωρῇ ὁ Κύριος χωρὶς νὰ ἀπαιτῇ προηγουμένως νὰ συγχωροῦμε ἐμεῖς τοὺς συνανθρώπους μας. “Ἀλλ’ ὁμῶς καὶ οὕτω τὴν αὐτοῦ φιlanθρωπία ἐπιδεικνύται..., ἀλλὰ βούλεται σε καὶ ἐντεῦθεν εὐεργετεῖσθαι, μυρίας σοι πανταχόθεν παρέχων ἡμερότητας καὶ φιlanθρωπίας ἀφορμὰς καὶ τὸ ἐν σοὶ θηριῶδες ἐκβάλλων καὶ τὸν θυμὸν σβεννύς καὶ πανταχόθεν σὲ συγκολλῶν τῷ μέλει τῷ σῶ” 17.

Πράγματι μὲ τὴν μνησικακία καὶ ἐχθρότητα χωρίζεσαι ἀπὸ τὸν ἀδελφό σου, ποὺ εἶναι δικό σου μέλος, ἀφοῦ ἀμφότεροι εἴσθε μέλη Χριστοῦ καὶ ἄρα ἀλλήλων μέλη. Μὲ τὴν ἄφεισι καὶ τὴν συμφιλίῃσι ἐπανασυνδέεσαι καὶ συγκολλᾷσαι μὲ τὸ δικό σου μέλος. Πῶς μπορείς ἀλήθεια νὰ ἀναπαύεσαι, ὅταν κάποιο μέλος σου εἶναι ἀποκολλημένο ἀπὸ τὸ σῶμα σου; Μόνο ἂν δὲν εἴσαι μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ ἢ ἂν εἴσαι νεκρὸ μέλος Του δὲν θὰ

αίσθάνεσαι καὶ τὸν ἀδελφὸ σου ὡς ἰδικό σου μέλος.

Ὁ χριστιανὸς ποὺ ζῇ θεοκεντρικά, ζῇ κατὰ μίμησιν τοῦ οὐράνιου Πατρός. Ἀφοῦ συγχωρεῖ ὁ Θεός, συγχωρεῖ καὶ αὐτός. Πῶς θὰ μπορούσε ἄλλωστε νὰ ζητᾷ ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν ἰδική του συγχώρησι, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ συγχωρῇ τὰ ἐλαφρότερα παραπτώματά τοῦ συνδούλου του; Θὰ ὠμοίαζε πρὸς τὸν πονηρὸ δοῦλο τῆς γνωστῆς παραβολῆς ποῦ, ἐνῶ ὁ εὐσπλαχνὸς Κύριος του ἐχάρισε ἓνα τεράστιο χρέος, αὐτὸς δὲν ἐχάριζε στὸν συνδουλὸ του ἐλάχιστο ποσό.

Μᾶς βοηθεῖ τὸ αἴτημα αὐτὸ ἀκόμη νὰ διατηροῦμε ταπεινὸ φρόνημα, γιατί μᾶς ὑπενθυμίζει ὅχι μόνο τὴν προσωπικὴ μας ἁμαρτωλότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἁμαρτωλότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, στὴν ὁποία εὐστοχα ἀναφέρεται ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: «Ἄς μετρήσουμε λοιπὸν ἀρχίζοντας ἀπὸ δῶ τὰ πλημμελήματα τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στὸ Θεό.

Κατὰ πρῶτον ὁ ἄνθρωπος ἔγινε ἔνοχος τιμωρίας στὸν Θεό, γιατί ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ δημιουργό του κι αὐτομόλησε στὶς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀφοῦ ἔγινε ὁραπέτης κι ἀποστάτης ἀπὸ τὸν φυσικὸ Κύριό του.

Δεύτερο, γιατί ἀντάλλαξε τὴν αὐτεξούσια ἐλευθερία του μὲ τὴν ὀλέθρια δουλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ προτίμησε, ἀντὶ νὰ εἶναι κοντὰ στὸν Θεό, νὰ ἐξουσιάζεται ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς καταστροφῆς.

Ἀλλὰ ἀπὸ ποιὸ κακὸ θὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ δεύτερο τὸ νὰ μὴ βλέπει τὴν ὁμορφιὰ τοῦ δημιουργοῦ, ἀλλὰ νὰ στρέψει τὸ πρόσωπό του στὴν ἀσχήμια τῆς ἁμαρτίας;

Ἀλλὰ καὶ ἡ περιφρόνηση τῶν θεϊκῶν ἀγαθῶν καὶ ἡ προτίμηση πρὸς τὰ δολώματα τοῦ πονηροῦ σὲ ποιὸ βαθμὸ τιμωρίας μπορεῖ νὰ ἴσχυε;

Ἐπίσης ἡ καταστροφή τῆς εἰκόνας καὶ ὁ ἀφανισμὸς τῆς σφραγίδας, ποὺ μᾶς σφράγισε κατὰ τὴν ἀρχικὴ δημιουργία μας, καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς ὁραχμῆς καὶ ἡ ἀναχώρηση ἀπὸ τὸ πατρικὸ τραπέζι καὶ ὁ ἐθισμὸς στὸν βρωμερὸ βίο τῶν χοίρων καὶ ἡ κατασπατάληση τοῦ πολυτίμου πλούτου καὶ ὅσα ἄλλα παρόμοια πλημμελήματα μπορούμε νὰ βροῦμε στὴ Γραφή καὶ νὰ σκεφθοῦμε μὲ τὸ νοῦ μας, ποὶος λόγος μπορεῖ νὰ τ' ἀριθμήσει;

Ἐπειδὴ λοιπὸν σὲ τέτοια πλημμελήματα εἶναι ἔνοχο τὸ ἀνθρώπινο νένος ἀπέναντι στὸν Θεό καὶ πρέπει νὰ ἐκτίσει τιμωρία, γι' αὐτὸ νομίζω μᾶς παιδαγωγεῖ ὁ Λόγος μὲ τὰ λόγια τῆς προσευχῆς, νὰ μὴ δείχνουμε καθόλου θάρρος κατὰ τὴ συνομιλία μας μὲ τὸν Θεό, ἐπειδὴ ἔχομε τάχα καθαρὴ συνείδηση, ἀκόμα κι ἂν εἶναι κάποιος ὅσο γίνεται περισσότερο ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα πλημμελήματα»¹⁸.